

אבל אם היה לו לתקנו קודם המועד, אסור להניחו, כדי לתקנו במועד.

הכאה בפטיש בחולו של מועד

במסכת מעשר שני מבואר, שעד ימיו של יוחנן כהן גדול היה פטיש של בעלי מלאכה מכה בחולו של מועד בירושלים, והוא גזר על כך ובטלו, משום כבוד המועד. אכן במשנתנו מבואר, שמתקנים מנעול ומפתח בחולו של מועד, ודבר זה הלא עושים על ידי הכאה בפטיש. ונאמרו מספר אופנים ליישב זאת.

א. מתחילה אמרו, שיש חילוק בין נגרים לנפחים, נגרים שמלאכתם בעץ, ואין מלאכתם משמיעה קול חזק, מותרים, [לעשות מלאכה לצורך המועד], ונפחים שמלאכתם בברזל, וההכאה בו משמיעה קול חזק, אסורים. ותיקון מנעול ומפתח שהתירו במשנתנו, הוא תיקון מנעול ומפתח של עץ.

אולם רב חסדא הקשה על כך, יאמרו קול גדול אסור, וקול מועט מותר.

ב. ולפיכך אמר רב חסדא, שכל מלאכה המשמיעה קול, בין מרובה ובין מועט אסורה, ובכלל זה גם מלאכה בחציני [=גרזין], מאחר שהוא משמיע קול, אסור. אבל במגל [=מסר הגדול] מותר לעשות מלאכה במועד [לצורך המועד], כי אינו משמיע קול כלל.

ג. ורב פפא אמר, שלא כן הוא, אלא אחר גזירת רבי יוחנן הכל אסור, ומשנתנו המתירה נשנית קודם הגזרה.

ד. ורב אשי אמר, שמשנתנו מדברת בדבר האבד בלבד, [ואפשר שלא גזר עליה יוחנן כהן גדול], והיא תלויה במחלוקת רבי יהודה ורבי יוסי, שלדעת רבי יהודה, גם מלאכת דבר האבד לא יעשה אלא בשינוי, ורבי יוסי מתיר לעשותה בלא שינוי.

ואמר רבינא, אנו שמתקנים מסמרים שיוצאים בקורה של דלת בלא שינוי, עושים אנו כדעת רבי יוסי.

כבישת מאכלים במועד

כל מאכלים שרגילים לכבוש במלח או בציר לתקנם לאכילה, אם יהיו ראויים לאכילה במועד, מותר לכבושם במועד, ואם לא יהיו ראויים במועד, אסור לכבושם במועד.